

Heinrich Dringenberg

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Hinricus Dringenberg/ Phil. Moral. Profess. ac Facult. suae in praesens Decanus Ad exequias, Quas Coniugi suae desideratissimae Christinae Knesebecken/ ... Superstes maestissimus viduus Dn. Joachimus Röpert/ Scholae Oppid. Collega eximius, paratas cupit, Omnium ordinum Cives Academicos officiose invitat, serioque hortatur

Rostochii: Kilius, [1664]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771564384>

Druck Freier Zugang

Dringenberg. H.,
in C. Knesebeck.
uxor. J. Röpert.
R. 1664.

Johann Knesbeck Sara Barnow

Casparus Rieckes Sara Kollow.

Heinrich Knesbeck
Kaufmann in Rostock.

Sophia Rieckes

Christina

* 24. 5. 1636. + Nov. 1664. □ 11. / 11. 1664 p. St. Jacobi in Rostock
○ 1662 Joachim Köpcke, Schulcollegen [Lehrer] in Rostock.

Joachim Köpcke
* Rostock 12. 1663
+ als Bismarck

Zwillinge
Margareta Sophia
* 6. 11. 1664 Rostock

Anna Catharina
* 6. 11. 1664 Rostock

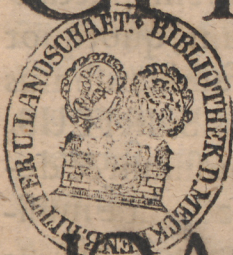

Der Stammbaum
nach diesem Leichensprogramm.

(R. 24/4. 1920)
Dr. H.

PROGRAMMA
Quo
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HINRICUS Dringenberg/
Phil. Moral. Profefs. ac Facult. suæ in
præsens DECANUS
Ad exequias,
Quas

Conjugi suæ desideratissimæ
CHRISTINÆ

Genebecken/

Ornatissimæ FÆMINÆ,
Superstes mastisimus viduus
DN.

IOACHIMUS Röpert/
Scholæ Oppid. Collega eximius,
paratas cupit,

Omnium ordinum CIVES
ACADEMICOS officiosè invitat,
seriòque hortatur.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

Um omnia DEI opera magna profecto sunt, summaq; admiratione dignissima; tùm haud scio, an post redemptionem & sanctificationem nostri, ullum sit admirabilius conjugio, quod in legitimâ & indissolubili unius maris & unius Fœminæ conjunctione ipse ordinavit & sancivit ad conservationem & propagationem generis humani adhuc integri, & ad devitandas libidinum confusiones, ejusdem in peccatum prolapsi: ut indè castam DEUM mentem esse agnosceremus, eidemq; in sanctimoniâ ac castitate serviremus: quin & onera domesticæ gubernationis tantò commodiùs exantlaremus. Hujusce boni amplitudinem spectandam nobis proponit Scriptorum omnium, quotquot unquam fuere, antiquissimus, Deoq; familiarissimus MOSES, & non suo quidem, sed ipsius SPIRITUS, per quem locutus est, ore, cujus utiq; consilium & decretum refert antè, quàm ex costâ viri conditæ mulieris historiam describat; tandemq; conjugii institutionem huic ipsi subnectit. Postquam enim commemorârat, in omni genere animantium, sive in terris ambulantium, sive in aëre volitantium, paria fuisse; soli viro Comparem de fuisse, huncq; defectum ad conservandam speciem noxium summoperè visum fuisse Opifici; confestim addit divinus maximè Scriptor, statuisse eundem dare ei auxilium, & quidem tale, quod foret

foret tanquam *coram ipso*: quâ phrasi, Spiritui S. peculiari, præter substantiæ similitudinem, denotare voluit individuum vitæ societatem & cohabitationem amabilem, hujusq; ducem ac perpetuos comites. Dux imò parens est amor & benivolentia mutua, quæ facit, uti uxor mariti conspectum amet & exoptet; & maritus Uxor vicissim: Comites sunt fides sincera, ut conjuges sint iidem absentes qui præsentem; ut una anima in duobus quasi divisa corporibus videatur; ut utrisq; voluptas ex conspectu amabili & fide minimè fucatâ emergat, unâ cum utilitatibus & commodis innumeris, quæ alter alterius ope capiat tam in bonis, corporalibus æquè ac spiritualibus, procurandis, quàm averruncandis malis. Quâ ergò ratione ab animo suo, ne doleat, impetrabit maritus, cum jacturam tanti fecit thesauri, Uxor? quam gemmis & margaritis longè nobiliorem Regum pronuntiavit sapientissimus. Ille quidem Terentianus Senex fortunatum se putat, & gratulatur sibi veluti, quòd nunquam uxorem duxerit domum. Alius nescio quis, inscribi monumento suo, tanquam magnum aliquid & singulare jussit, uxorias molestias se nunquam persensisse. Collineat huc illud etiam Poëtæ:

Uxor marito dat duos dies dulces:

Cum Sponsa nubit, cumq; funus effertur.

Nec absolum aut absimile multum illud est Comici;

His legibus si quam dare vis, ducam; qua

Cras veniat, perendiè foràs feratur.

X^a

Quasi

Quasi verò aut credi magnoperè oporteat, pronunciant eà de re, in quâ periculum fecisset nunquam; aut si quid molestiæ aliquando & dividiæ ex suis uxoribus suboritur, id sibi ipsi haud in frequenter suapte culpâ aut morositate concinnent mariti; quanquam dum hoc ita candidè fatemur, inficiari simul illud, etiam non possumus, permultos illarum esse, in quas illud Plautinum conveniat verè:

Heus herclè Mulier & audax & mala es!

Parentum sc. vomicas ac carcinomata, gentis suæ maculas atq; opprobria, maritorum flagra, cruces, pœnas, dolores, imò infernum ipsum. Nos verò ita habemus omninò, vix posse majorem felicitatem homini masculo contingere, quàm si probam suiq; amantem conjugem nanciscatur. Qualis exemplum si nobis proponendum sit, nescio sanè, an ullum temerè luculentius aliud, ac suis partibus perfectius inveniri queat, quam CHRISTINA KNESBECKIA hactenùs præbuit; Cui egregiæ Fœminæ hodiè solennia exequiarum exolventur. Ita enim illis rebus omnibus, quæ summam in isto sexu conficere laudem solent, præstitit instructaq; fuit, uti superfuisse aliquid potius, quàm defuisse ei videatur. Quod ut eò appareat clariùs, operæ fuerit quæ ad vitam moresq; FÆMINÆ pertinent, quin ad mortem etiàm præclarè obitam spectant, compendio porrò exponere; si non laudandi, saltem erudiendi gratiâ. Quando optimum instituendi genus est, exemplis docere. Nata igitur Anno currentis seculi XXXVI. die 14. Maj. Patre HINRICO Knesbeck / Cive Urbis nostræ ac Negociatore primario; Matre verò SOPHIA Richters / singularis exempli, inusitataq; virtutis Fæminâ. Avum Paternum habuit Virum ac Civem honestissimum PETRUM Knesbeck; Aviam Paternam, Ornatissi-

natissimam SARAM Barnowen. Avus Maternus extitit eximius Vir CASPARUS Richter; Avia Materna, SARA Kolshoven/ singulare sexus sui ornamentum ac decus. Ex his parentibus cum prodisset, vix potuit carere eâ morum sanctitate, & virtutum excellentia, quæ in ipsis ante probata fuerat. Enimverò poma etiam stirpis atq; originis suæ referunt indolem: In juvenis quoq; ac equis notatur plerumq; parentum virtus. Apud Tragicum Ulysses:

Generosa in ortus semina exsurgunt suos.

Quod etsi non rarò fallere solet, in NOSTRA tamen longè suit verissimum. Nam pietatis studio nil solebat habere antiquius, nec ullâ magis re aliâ delectari, quàm sacris ἀρχαῖαι. Pudoris autem atq; integritatis ita habebat rationem, uti nulla puellarum eâ superior ibi videretur. Removebantur omnia irritamenta, quibus cæteroquin in extiales scopulos ceream ætatem nonnunquam abripere laborant Urbanae Sirenes. Non, uti puellarum quarundam mos est, per plateas circumvagabatur, aut in publicum identidem procurrebat; sed domi residendo acum radiumq; solerti industriâq; manu versabat: atq; interim & fructuosâ illâ rei familiaris scientiâ materno ductu animus imbuebatur. Quibus ipsis rebus factum est, ut apta nuptiis & potens viri, conditionem admodum facilè inveniret. Nam quamvis oris venustas quoq; & formæ excellentia, quâ mirificè polluit, multum illiciant invitentq; pulchritudo tamen animi virtutisq; majestas magis percellit pectus ac commovet, suiq;, amore flagrare facit. Itaq; xxvi, admodum annorum, in matrimonium tradita est Eximio Præstantissimoq; VIRO, DN. JOACIMO Köpfer / Scholæ oppid. Collegæ fidelissimo; cum quo ita vixit, uti omnes bonæ uxoris numeros facilè impleret. Nequè enim aut majore fide, amore, studio, curâ complecti ulla alia maritum possit, quàm

ipsa fecit; sicut & maritus nihil magis studebat, quam ut tantæ indolis conjugem omni amoris ac benivolentiæ genere prosequeretur. Cæterum non pacatus tantum ac concors, sed nec illiberis etiam ille torus fuit. Enimverò natus in eo superioris Anni 7. Decembr. Filiolus, cui JOACHIMI-HINRICI nomen contigit; quem quidem non diu superstitem, sed bimestrem tantum recipere ad se continuo voluit is, qui dederat; sine dubio, ne in pejus quotidie ruentis seculi vitiis irretiretur. Hujus ipsius Nov. Mensis die 6. priorem quasi jacturam duplo sartura NOSTRA, geminas marito peperit, alteram MARGARITAM SOPHIAM; alteram ANNAM-CATHARINAM; utramq; vivam etiamnum, atq; incolumem. Diei hinc ac scribi satis nequit, quanto perè exultarit, gratulataq; sibi VIROq; sit alma mater, quòd tam feliciter utramq; prolem prospereq;, intervallo admodum minuto, edidisset. Hinc nil nisi triumphos ac júbila; hinc nil nisi inclamari audisses: Nun dancket alle Götter grosse Dinge thuet / &c.

Sed ita ferè in mortalitate hæc vivitur:

Si jam fortè sit, quòd gaudeas; è vestigio & ante, quam opineris, subsequitur, quod dolendi suppeditet tristandiq; materiem. Scilicet ut mare inquietum est semper, & stare nequit; sic perpetuo fluxu ac refluxu feruntur hominum res, atq; hoc solum in iis certum est, quod nihil in sit certi. Permutantur lætis tristia, & sic quid optatius quandoq; contigit, mox illud exerit dolor aliquis & casus, qui pro hesternâ jucunditate hodiè meram nobis propinet amaritudinem. Ecce quæ pridè præ gaudio quasi exiliebat PUERPERA, postridè tristia omnia præferre, inq; morbum inopinum gravissimumq; implicari adeò visa est, uti jam omnis planè lætitiæ oblita, nil nisi nigram ante oculos mortem cerneret. Maximus vatum ac DEUS quasi quidam eorundem, partus

partus labores doloresq; defixo in visceribus telo tam aptè ac verè comparavit, uti Græcæ Mulieres, sicut Plutarchus auctor est, versus eos nõ ab *Homero*, sed *Homeride* aliquâ, quæ aut peperisset jam antè, aut etiam num pareret, & acutissimos illos simulq; acerbissimos sentiret dolores, scriptos esse dicerent. Sanè quidem omnia, quæ requirebat natura morbi, & ægrotantis conditio admissura videbatur, adhibebantur remedia; nihilq; prorsus Experientis. & Excellentis, DN. JOANNES BACMEISTERUS, Med. D. Prof. & Poliatæ, Collega amicissimus, relinquebat eorum, quæ restituendæ PUERPERÆ crederentur factura; sed nullâ ope humanâ expugnari malum potuit, ut quod vel momento incredibiles sumeret vires, foretq; omni medentium industriâ potentius. Igitur quum actum jam de se esse intelligeret, confugit ad eum, qui minimè frustraretur, aut spe inanem abire permetteret. Quem tantâ profectò animi fiducia Adjutorem invocavit, uti mirari meritò lubeat, in ipsis jam quasi mortis faucibus constitutæ, tam infractum mentis robur, tantamq; *πληροφoρiαν* adfuisse. Inter alias his usam identidem vocibus fuisse accepimus: *O Jesu mein Erlöser / erhöre erhöre! U. Herr Jesu dir lebe ich / dir sterbe ich / O es* Expetiit verò etiam uti Confessionarius Vir pl. Reverendus & Excellentis. DN. ENOCHUS SVANTENIUS, S. Theol. D. atq; Archidiaconus Jacobæus per tot jam annos clarissime meritis, Fautor & amicus noster singularis, ad se veniret. Qui non diu cunctatus etiam confestim adfuit, sed cum intelligeret, rem valetudinis prorsus jam esse desperatam, nec linguæ amplius adesse vel usum vel beneficiû, saltem benedixit morituræ, acclamavitq; quæ ad constantiam, inq; fide Christianâ perseverantiam incitarent. Ipsaq; eapte die (8. erat Novembr.) circa 2. pomerid. beatissimè fato suo functa est, placidèq; in DOMINO obdormivit.

Tu

Tu casum feres, MARITE, ac pro solamine ipsum habebis DEUM. Neq; enim inter mortales temerè etit, isthoc in te officio defuncturus. Adeò grande tibi inflictum vulnus est, uti cicatricem obducere nemo, nisi ille possit, qui inflixit. Bellè cæteroqui TUA & ab omni parte feliciter habet, functa tot laboribus atq; molestiis, quibus nos quotidie, tanquã vallo quodam, circumcingimur. Nos quæ nostrarum partium fuerint, minimè negligemus, frequentesq; (si forte vel ea etiam res conferre quicquam ad leniendum dolorem possit) in tam eximio funere comparebimus. Ut itaq; CIVES ACADEMICI, pro exequendâ istâ fini iusto vos hodie numero, debitâq; modestiâ sistatis, etiam atque etiam hortamur. Est enim pietatis id atq; benivolentiæ genus ita comparatum, uti ordinem cum primis vestrum deceat, cujus præcipuam laudem humanitatis esse studium, certissimum est. VALETE,

P.P, Sub Sigillo Rectoratus, die XI. Novembr. Anno M. DC. LXIV.

*Convenietur in Æde Jacobæa
Horâ 1.*

GUSTAV KOCH
Buchbinderei
ROSTOCK.

partus labores doloresq; defixo
ac verè comparavit, uti Græcæ M
tor est, versus eos nō ab *Homero*,
peperisset jam antè, aut etiam n
illos simulq; acerbissimos sentir
cerent. Sanè quidem omnia, o
bi, & ægrotantis conditio admis
tur remedia; nihilq; prorsus E
DN. JOANNES BACMEISTER
ater, Collega amicissimus, reli
tuendæ PUERPERÆ crederent
manâ expugnari malum potuit
credibiles sumeret vires, foretq;
potentius. Igitur quum actun
confugit ad eum, qui minimè fr
abire permetteret. Quem tant
jutorem invocavit, uti mirari
quasi mortis faucibus constituta
bur, tantamq; *πνευματικῶν* adf
identidem vocibus fuisse accipi
ser / erhöre erhöre! *It. Herr Jesu*
Expetiit verò etiam uti Confess
& Excellentis. DN. ENOCHUS
D. atq; Archidiaconus Jacoba
rissime meritis, Fautor & amic
venirèt. Qui non diu cunctatu
cum intelligeret, rem valetudi
ratam, nec linguæ ampliùs adesse
tim benedixit morituræ, accl
am, inq; fide Christianâ persev
eapte die (8. erat Novembr.) ci
fato suo functa est, placidèq;

us telo tam aptè
ut Plutarchus au
le aliquâ, quæ aut
, & acutissimos
, scriptos esse di
ebat natura mor
tur, adhibeban
& Excellentis,
D. Prof. & Poli
orum, quæ resti
sed nullâ ope hu
el momento in
entium industriâ
esse intelligeret,
, aut spe inanem
animi fiducia Ad
eat, in ipsis jam
ctum mentis ro
r alias his usam
*Jesu mein Erb
/ dir sterbe ich / Gei*
r pl. Reverendus
NHUS, S. Theol.
jam annos cla
singularis, ad se
festim adfuit, sed
jam esse despe
rel beneficiû, sal
æ ad constanti
ncitarent. Ipsaq;
erid. beatissimè
O obdormivit.
Tu

